

[Drachmann.]

der overtages og ejes af den danske Stat, at foretage en Rejse til Tyskland for at besigtige de danske Statskul, som findes dernede, disse Kul, som den danske Stat nu ved Skæbnens Tilskikkelse er blevet den lige saa lykkelige som raadvilde Ejer af. Det vilde være ganske interessant at faa en Beretning fra Finansudvalgene om disse Statskul. (*Hasle:* De kan ikke bruges endnu). Saa meget interessantere vilde det være at konstatere, hvor de opholder sig, samt deres Værdi.

Efter disse almindelige Bemærkninger om Forslaget vil jeg gerne have Lov at knytte et Par principielle Bemærkninger til hele vor handelspolitiske Situation. Vor Eksport er saarbar, ikke blot paa Grund af de faa Hovedmarkeder, vi er blevet koncentreret paa, Resterne af det saa smukke Begreb, der engang er blevet slaaet op fra Madsen-Mygdals Side om Verdensmarkedet, der stod os aabent, denne kolossale Frase og Illusion og Løgn, som den Gang forblindede alle inden for Landbruget, men ogsaa af en anden Grund, og det en Grund, som vi burde være mere Herre over selv, nemlig det, jeg vil kalde Presset indefra. Dette Pres fremkommer delvis som Følge af selve disse Eksportvarers Natur, letfordærlige som de fleste af vore Landbrugsvarer beklageligvis er, men ogsaa som Følge af den særlige Mentalitet i det danske Landbrug, en Mentalitet, der er af ny Dato, men som desværre er meget dybtgaaende.

Det er ikke mange Aar siden, at Mentaliteten var lige den stik modsatte inden for det officielle Landbrug, dikteret af de af Venstre ledede Organisationer. Dengang da Tyskland begyndte paa sin Toldspærringspolitik omkring 1928—29, hed det, at den vedkom ikke os. Udlandet kunde simpelt hen ikke undvære de danske Fødemidler. Om de lavede Told eller hvad de lavede derude, var ligegyldigt, vi fik vore Priser, og disse Priser vilde altid være gode, for Udlandet kunde, som sagt, ikke undvære de danske Fødemidler.

Fra konservativ Side stolede vi ikke helt herpaa. Jeg skal ikke rippe op i tidligere Aars Kampe og provokere Diskussion om disse Ting. Jeg skal blot minde om, at disse Tider er forbi, nu hedder det i det officielle danske Landbrug, i Organisationerne:

vi maa endelig af med vore Varer, de taaler ikke en Dags Forsinkelse. I maa endelig købe hos os, I maa da kunne se, at vi trænger til at sælge, og det kunde ikke være dokumenteret mere klart end gennem Forstander Petersen-Dalums i mine Øjne ulyksalige Indgriben i de gennem Udenrigsministeren tilstrækkelig vanskeliggjorte Forhandlinger med Tyskland i December i Fjor.

Hvis der den Gang skulde være Fasthed i Forhandlingerne, maa man sige, at saa blev Grunden virkelig slaaet bort under dem, der skulde føre dem, ved, at det danske Landbrug midt under Forhandlingerne staa op og siger: I maa endelig skynde paa, vi maa have et Resultat, vi maa have sikret Salget af vore Varer, og den højtærede Udenrigsminister, som den Gang af forstaaelige Grunde følte sig ubehagelig berørt af Petersen-Dalums og andres Tilkendigelser, som nødvendigvis maatte svække vor Stilling over for Tyskland, sagde endnu her for nylig, da han redegjorde for de danske Kulindkøb i Tyskland, at vi stod jo paa en Maade i en Tvangssituation. Det var nu ikke hans Ord, men den højtærede Udenrigsminister sagde ordret: Vi skulde og maatte jo af med vore Landbrugsvarer.

Hvorfor skal og maa vi af med de Landbrugsvarer, naar vi dog alle er klar over, at hele Verden ikke kan undvære dem? Hvorfor er der kommet den voldsomme Forskel i Opfattelsen paa de 5—6 Aar, jeg her omtaler? Selvfølgelig skal vi gerne af med vore Eksportvarer, det gælder saamænd Industrien og Handelen lige saa meget som Landbruget, men de andre skal vel ogsaa have vore Varer, og de skal vel ogsaa af med deres egne Varer, og de har sikkert Brug for vore Varer, siden de ønsker at købe dem, og for mig er de gentagne Forsikringer fra tysk Side om en ubegrænset tysk Købelyst, udnyttet af dygtige Forhandlere, nok saa stærkt et Tegn paa, at Tyskerne er mindst lige saa slikne efter vort Smør, som det officielle Landbrug proklamerer at være hidsig efter at komme af med det.

Forhandlingerne udadtil med den stærkt skærpede Haardhedsgrad, der er kommet overalt i Verden i internationale Forhold, Forhandlinger under saadant Pres kan ikke gaa videre. Det er umuligt under saadanne